

Enyedi (Lakatos) Márton: Emlékezetnek könyve.

(II-ik és befejező közlemény.)

1669.

Junius 25. Fehérvárott országgyűlés tartatik. Ezen gyűlésben a váradi törökök azt kívánták a fejedelemtől és az országtól, hogy Sebes várát, Somlyót, Csehet elhányassák. Az ország olyan válaszzal boesátá el, hogy el nem hányják. A törökök pedig azt felelték, hogy ők elhányják, ha az ország el nem hányja.

Októberben Apafi fejedelem a szebeni királybíró megfogattas Dáva várába vitette fogságra.

1670.

Medgyesen lévén országgyűlése, a szebeni királybíró 20 ezer forint kezességen elboesáttatá a fejedelem.

Ismét decemberben országgyűlés tartatik Gyulafehérvárt, az holott is az ország a vasárnapi pilást (pipálást?) és dohány szívást igen kemény büntetés alatt megtiltotta.

1671. július hóban.

Magyarországi gróf úr Petróczy István a török császárhoz megy segítség kérti, hogy újabban Magyarországra mehessen, mert azelőtt pártot ütöttek volt a német császár ellen, de a császár hada őket megverte, s mind eloszlottak, a császár minden jószágokat elfoglalta és számkivetésbe kellett lennie, a ki hová mehetett, csak ment.

Októberben a fejedelem Apafi a papokkal együtt minden magyar városból négy-négy embert hivatott, a reformatus urakat is, de hirtelenséggel elbomlottak, mert a török követ érkezett a váradi basától, ki is ilyen követséget hordozott, hogy a török öt vármegyét kíván az országtól, u. m. Záránd-, Kolozs-, Külső-, Belső-Szolnok- és Dobokavármegyét. Ezen az ország felette igen megszorodott és a császárhoz engesztelni Nemes János uramot küldötte a fejedelem.

1672.

Január 1. M.-vásárhelyi főbírónak választották Szöcs Zsigmond uramot, melléje *öreg polgároknak*: Lengyel Márton, András

Deákot, Kercsedi Pétert és Váradi Lakatos Pált; *ifjú polgároknak* pedig Szöcs Dávidot és Kerekes Szöcs Pétert.

Ezen esztendőben a török császár maga személye szerint egy erős haddal úgy 700 százezered magával megy Lengyelországra, hol sok várost és várat megvett és sok prédálást vittek végbe, mit Erdélyországa is valóban megérezett, mert minden hét kapuszámra egy-egy társzekeret kellett adni hat-hat ökörrrel és két-két béressel együtt, tele liszttel és árpával. Marosvásárhely városa is adott öt szekeret hat-hat ökörrrel, a mellé tíz bérest és azoknak hópénzeket. Augustus 30-án indultak el Lengyelországra, Szent-Márton napjára haza jöttek a béresek, de mind szekér, mind az ökrök oda maradtak. Megbékéltek a lengyelek a török császárral és adófizetővé lett a lengyel király, Prodoliát, Keményiczet és más várakat oda adta a töröknek, úgy ment haza a török császár és csak a városokban hagyott presidiumot.

Szeptemberben a mi Kegyelmes Urunk Apafi Mihály ő nagysága fejedelemségében és tiszteletes *Kovácsnai* Péter uram püspökségében Istenhez való buzgóságos indulatjokból rendelték ő nagyságok ő kegyelmek, hogy minden új hónapnak az első napját Istennek szentelnék bőjtöléssel és imádkozással, hogy a megharagudt Istent megengesztelhetnék a mi sok vétkeinkért, ne hozza országunkra sem a testi, sem a lelki ellenségét. Ez innep-szentelés elkezdett augusztusnak első napján és most megerősítettet.

Októberben Teleki Mihály kikésérvén a magyarországi urakban Barkóczy Lászlót és többeket, maga Máramarost és Kővárvidékét felvévén, Szatmár alá szálla ezer lovassal és 600 gyaloggal, talpassal. A németek kijöven Szatmárból, megütközének és a Teleki Mihály hadát megverék, 500 katona elveszett, maga is gyalog esvén Teleki Mihály, csak alig szaladott el, más adván lovat alája. Mely dolgot az ország hire nélkül cselekedett, igen meg is haragudott érette az ország. A fejedelem annakokáért Matskási Mihály urat küldé a német császárhoz és megengesztelteté a császárt. Teleki Mihály is félve és nem igen bátran jöve bé Kővárból Erdélybe, de midőn bejött, semmi bántódása nem lett.

Ebben az 1672. esztendőben ez a marosvásárhelyi község pártot üte a bíró, tanácsok és polgárok ellen. Sok kívánságokat punctumokba tettenek fel, a melyeket kívántak a tanácstól, mely szerint mindenik kívánságoknak nem engedtek és meg nem adták. E miatt a fejedelem Ő Nagyságát megkeresték és a directortól deákokat kérvén, az egész város lakosait azok által megeskették, hogy ki mit tud vallani a bíróra, polgárookra és az egész tanácsra. Ekkor pedig bíró volt Szöcs Zsigmond ur, polgárok voltak: Lengyel Márton, András Deák, ki egyszersmind notarius volt, Kercsedi Péter és Váradi Lakatos Pál; ifj. polgárok Szöcs Dávid és Kerekes

Szűcs Péter. Biróság viselt ember volt Baxai Csiszár János; első tanácsbeli emberek: Nyerges György, Brassai Csiszár György, Ötvös Lakatos Márton, Csapai István Deák.

De Csapai István Deák a tanácsot elárulta és a város népéhez állott. A többi u. m. bírák, polgárok és az egész tanács közönségesen 25-ön voltak. Radnóton lévén a fejedelem, commissiot küldött, hogy az egész tanács menjen alá s a város népe közül is annyian menjenek alá. Midőn mind a két részről alámentek, ott a palotán szemben lévén egymással, igen sokat litigálódtak. De semmi dolog végbe nem mehetett, mivel sok időt foglalt volna be az a terhes dolog, hanem a fejedelem hazaküldötte mind őket oly véggel, hogy bizonyos commissarius urakat bocsát be Ó Nagysága azon dolognak eligazítására ez jelen való esztendőben megesendő december 10-én. Ezen terminusra el is jövének az urak, u. m. tekintetes nagyságos Bethlen János ur, Daczó János ur és a segesvári királybíró, kiknek is elejében kimenvén a tanács azokkal az emberséges emberekkel, a kik hívségeiben megmaradtak a tanácsesal, együtt voltanak 50 lovas; a város népe pedig volt külön 120 lovas, gyalog is voltak annyian. Ilyen pompával kísérték be a városba. Mikor elmentek innen negyednap mulva, akkor is hasonló pompával kísérték ki a városból.

Csapai István deák, Egyed István, Kovács István ezek hárman tanácsolták a város népét. Midőn azért ezek a három commissarius urak a határszélebe érkezvén a várost köszöntötték, protestált a város népe azon, hogy commissariusoknak nem agnosájlák nagyságokat ő kegyelmeket, hanem megbékéltetőknak jőnek, nem bánják. Bejövén azért az urak, szállottanak a Kovács István házához és ott discuráltak. A tanács a városházánál volt, a város népe pedig volt a Csapai házában. A kik pedig kötelességeik mellett kívántak megmaradni, azok imitt-amott, de kiváltképpen Keresedi Szűcs Mihály házában voltak, supplicatit adtak az uraknak azok, kik hazájokhoz és a tanácshoz hűségüket megtartották, hogy ők ne bestelenitessenek. Parancsolták azért az urak a városban minden rendbeli embernek tisztességek és fejük vesztése alatt, hogy senki egymást ne impedialja és ne boszantsa, hanem kiki egymást tartsa beesületben. Ezzel elmentek az urak a városból. Mégis a község, a mit feltett, csakugyan azt akarta követni. Mely dologért megtalálta a tanács a fejedelmet és Bethlen János urat. Megharaguván a fejedelem, a commissio által mindjárt hívatta Csapait, Szürteit és Veress Jánost. De mivel a tanácsból senki ott nem volt, az urakat addig járták, hogy el nyomták a fejedelmet. Ezek Karácson szombatján mentek le Fehérvárra. Annak utána a bírót is hívatta harmadmagával a fejedelem. A tanács mind elmene, nem sok maradván itthon benne, hanem csak a ki nem mehetett valami nyavalyája miatt.

A város népe pedig estve késén gyüle össze a Moldvai Márton házához és ott összeesküdtenek és úgy elmenének. Oda jutván Fejérvárra, ott a palotán Bánffy Dénezs és Teleki Mihály kit megpirongattak, kit leszidalmazának közölők, úgy jöttek haza, hogy itthon eligazítják és megbékéllenek egymással.

1673.

Január 3. A tanács és a város népe is haza érkezék Fehérvárról.

Január 6. Az egész tanács a város népével együtt mind felgyülenek a templomba. De a város népe kéré a tanácsot, hogy felmennének a *várbeli tanácsházba*. És fel is méne a tanács, a város népe pedig a templomban marada és aznap estvig, követséget hordozván egymáshoz, kíváná a város népe, hogy elbuesuzzék a tanács és úgy választanának tiszteket és tanácsot is. De a tanács arra semmiképpen reá nem mehetett, hogy elbuesuzzék. Azért elestvéledvén az idő, semmi dolog véghez nem mehet, csak a sok hiában való kiáltozás tölt el mind a két fél között.

Január 7. Felgyülekezék a város népe a Borbély Balázs uram házához, a tanács pedig a városházához; a kik pedig nem voltak a tanács ellen, azok is feles számmal lévén, összegyűltek a Rozsnyai Lakatos János házához és ott várták a dolog kimenetelét. A város népe azért követeket küldé a tanácshoz még is azért, hogy buesuzzanak el a tisztségektől és a város népétől, de semmiképpen nem eselekedtek s el nem buesuztak.

A város népe azért választák főbirónak Baxai Gáspár (*Csiszár?*) Jánost; öreg polgároknak a tanács közül Brassai Csiszár Györgyöt, Nyirő Szabó Mihály, Nyirő Szabó Istvánt, a város népe közül választák Moldvai Márton, Varga Jánost és Daniel Deákot. Követeket küldé a város népe a bíró után a tanácsba két nemes embert, ugymint Köpeczi Mihályt és Egyed Istvánt, kik által kihivatván a tanácsból *Csiszár Jánost*, megizenték neki, hogy birónak választották. A tanács behivatá Csiszár Jánost, megkérdezé, mi volna a dolog? és megbeszélé a tanácsnak, hogy ötöt birónak választották. Ezt megértvén a tanács, kényszeríték arra, hogy a mely hittel megesküdt a tanácsnak, a mellett maradjon meg. De más rendbeli követek érkezvén utána, Csiszár János csak felkele és elméne a város népéhez, azt fogadván a tanácsnak, hogy ha bé nem hívják a tanácsot közikben, visszajön. (A tanácsot is behívák.) Ez meglévén, mind behivaták a város népe közé, és egyet sem hagyának ki közölők és tanácsbeli embereket is válogatának újakat, és azonnapon estve a bírót meg is eskették erős hittel a város igazságának kiszolgáltatására. A tanácsba bevett új embereknek juramentumát, késő lévén az idő, máskorra halasztották. Discurálván azért azon dolog felől, hogy a mely dolgokkal a régi tanácsot vádolták, ekkor soka-

kat olyan vétekekben élöket vettek bé a mostani tanácsba: egybe gyűlvén azért, jobban megvizsgálván a tanácsbeli dolgokat, kihagyták a tanácsból Szürteit, Veress Jánost, Kiss Imrét, András kovácsot, Sinki Pált és Csapai István Deákot.

Január 13. Felgyűlvén a tanács újabb discursusra, a feljebb megírt személyeket ugyancsak kihagyták a tanácsból, a többit pedig kihivatták és kitöltötték a tanácsot közönségesen 48 személyre és meg is esküdtették a város hűségére, de némelyek szabad akaratjok szerint kibúcsuztak a tanácsból, u. m. Nemes György Deák, Czeglédi Mihály és András Deák. De a bíró András Deákot akarván notariusságba beállítani, jóllehet a város népe megesküdt volt, hogy soha többé notarius nem léssen. Beülvén azért tisztibe és székibe, a város népe felzendüle s a tanácsházra reá méne s székiből ki akarák húzni és nagy gyalázatjéra felkelvén, kiméne a tanácsházból és elméne ilyen szégyennel a maga házához. Annak utána egy bizonyos napon az egész tanácsot összehivatá a bíró a végre, hogy jó karba állíttatnának minden dolgok. De összevesze az új tanács az ó-tanácsal azon, hogy azt kíváná az új tanács, hogy tizenegy esztendőről való számot adjon az ó-tanács. De azok nem akarák. Kibomolván a tanácsháztól az új-tanács, gyüle a Boros István házához, a város népének is a nagyját odagyűjtötték és exactorokat választattak, a kik azt a számvitelt, melyet a bíró eléad, meg számlálják és számba vegyék s mindeneket igazán felírjanak.

Április 17. A sok zenebona és háborúság után, midőn a határ kimérésére kimentek azok, a kiket elválasztott a tanács a polgárok közül, u. m. Brassai Csiszár Györgyöt, Nyirő Szabó Mihályt és Nyirő Szabó Istvánt; az újtanács közül: Tarisznya Lakatos Györgyöt és Boros Istvánt, több városi embereket is választának. Concludála penig a tanács, hogy a város népe közül is behivatnának a tanács közé a földek felosztásának végbevitelére s jobb móddal való eligazítására. Voltak azért a város népéből behiva Solymosi András kovács, keresedi Szócs Mihály, Szürtei György, Forrai Kádár György, Forrai Benedek és Komor István.

Április 18. A földek felosztására kimenvén a tanács és az arra választott emberek, a bíró ott nem volt, hanem Nyerges György és Lengyel Márton, több tanácsbeliek is, de nem mind az egész tanács. Az alsó város végén elkezdették osztani, elsőbben a két láb földön adtak elsőben a három frtos adójú embernek 10 ölet, a harmadfél forintosoknak 8 ölet, a két forintosuaknak 7 ölet, a másfél forintosuaknak 6 ölet. Azután második mérésben is adtak eszerint, kinek mennyi illett. Azután egy-egy nyilat a régi szokás szerint az egy forintos adójú embereknek és a feljebb adozóknak is.

Május 25. Vonták fel az újabbik harangot a toronyba, melyet Balogh László úr hagyott volt a ref. ecelésianak még anno 1659.

és Kovács Szabó Ferencznél hagyott volt 600 frtot azon harangnak nagyobbban való megcsináltatására.

Junius 13. A város népe egybegyüle a Horváth Szabó János házához, a tanács pedig a város házához a végre, hogy megbékéljenek egymás közt, azok is, kik nem voltak a város népével egy akaraton, oda hivattattak, hogy a békeséget együtt munkálódják. El is mentek ilyen conditioval, hogy a békeségben munkálódnak, de másképpen velek meg nem egyeznek és magokat belé nem elegyítik. Válogatának azért mint egy 12 számból álló embert azok közül, hogy jobban végbemehessen a békeség. Az új tanács is ezekkel együtt volt a hátulsó tanácsházban, a mikor is a békeség így mene végben a punctumok szerint:

1. Minden eddig fennforgott, megesett és megtett dolgok feledekenységbe menjenek, e mai naptól fogva senki többé ezeket ne urgeálja.

2. A constitutiokban és punctumokban, valamelyek az Isten törvényével és a nemes ország törvényével nem ellenkeznek, mind azokat tartsák meg s azok szerint éljenek minden rendek.

3. A legatumokról tartozzék a tanács mind számot adni, egyebekről ne tartozzanak számot adással.

4 Minden ember egymást megbeesülje, a fennforgott és meglett dolgokat senki fel ne hányja. Ha tanácsbeli ember lészen engedetlen, 24 forint büntetésen convinealtassék; ha város népe közül való leszen, 12 frtig büntetődjék, ha annyi éró jószága nem talál-tatik, megfogassék s a tömlőzbe vettessék.

5. Valaki ilyen rebelliot esinál, vagy a tanács, vagy a város népe közül, száz arany forinton convinealtassék, ha kinek annyi éró jószága nem lenne, meghaljon érette.

6. Akármelyik félnek valami névvel nevezendő relatoriai vannak, mindezek összeszedetvén, a tanács eleibe beviteassék és az egész nép láttára tűzzel megégessék, hogy semmi azokban többször elő ne kerüljön.

Ezen meglett békeségnek megírói és ebben levő közbírák tek. Nemes Boronyai János Deák és Bodó Borbély György uraimék s többen is voltak, kiknek nevük fel vannak írva a kötéslevélben a közbíráknál.

Ezen időtájban a magyarországi urak Petróczy és Boeskaei és többek kiszorúlván Magyarországból, hol a hódoltságon, hol Erdély szélében, hol hadakozásban, táborozásban töltötték az időt, a katonáknak vitézebb előljárója volt Szöcs János, a ki sok kárt tett a német császár hadában.

Ugyanezen időben a református keresztyének Magyarországból felette igen nagy üldözésben voltak a pápisták miatt.

Nagy-Bánya városának bástyáit és még kőfalaiban is elhátattak a németek és praesidium szállott belé.

November 12-én a m.-vásárhelyi főbíró Baxai Csizsár János Kerekes János nevű ifju polgárát megverte igen erősen.

1674.

Január 3-án a tanács a várban levő tanáesházba felgyűlvén, választották bírónak: *Nyerges Györgyöt*, polgároknak: Lengyel Márton, Moldvai Márton, Váradai Lakatos Pált, Nyirő Szabó Istvánt. A város népe pedig parancsolattal összegyűjteték a városban alatt levő tanáesházhoz, a kiknek előljáróik valának Csapai István Deák, Kissolymosi András, Kovács Szürtei György, Csizmadia András, Szilágyi Kádár Mihály és többek. Sokan ilyenek azt praetendálván magok között, hogy őket illetné a bíró választás. Választák azért bírónak *Nyirő Szabó Istvánt*. Estve későn, mikor lekiseríte volna a tanács a bírót, a Csizsár János háza előtt reájok rohanának a város népének a roszával, alig hogy le nem vagdalák a tanácsot a bíróval együtt. A város népének a java ott nem volt. Ugyancsak a tanács választása állott meg, a város népe választása pedig füstbe ment.

Márczius 30. A tanács végzéséből hivatván a bíró a ezéhek-ből az embereknek értelmesei közül, akarván minden ezéhek értelmét venni, rendszerint a *felső határnak felosztása* felől, melyről a tanács conclusuma e volt, hogy a régi osztás szerint osztassanak ezután is a nyilas földek, az öreg földek pedig úgy osztassanak, hogy a kik sok földet birnak, azoktól elvétessék. Sem a bírónak, sem a polgároknak, sem tanácsbeli embernek, sem közönséges embereknek két-két öreg földjeknél több ne legyen; ha pedig szolgálat nélkül való ember földet bir, attól elvétessék, a ki szolgál, annak adassék. A tiszték is a *tisztségekre járó két öreg földdel* megelégedjenek, ha kinél kettőnél több találatik, tudniillik harmadik s negyedik, tartoznak kezekből kiboecátani. A régi usus szerint haszontalan marhákat s juhok, kecskét a város határán senki ne tartson, hanem falukra adják ki; a fejős teheneket, jármás ökröket és hámos lovakat, szopó borjúkat és sertéseket a város határán legeltessék és jártassák, de minden egyéb heverő marhákat kiadjanak a város határáról, ha szintén a tisztéké volna is.

Május 6. A mi kgl's urunk Apafi Mihály az országot Fehérvárra hivatja, hogy a hatalmas török császár kívánságát a nemes országnak kijelentse, mivel erős haddal menni akar Lengyelországra. Kiván az országtól 500 szekeret hat-hat ökörrrel, két-két béressel és azokra a szekerekre szitált búza és árpa lisztet. Ugy vettetett fel az országra, hogy minden hét kapuszám egy egy szekeret állítson hat-hat ökörrrel és két-két béressel és minden helyiségből egy gondviselőt, a szekereseknek két-két hópénzt adjanak, u. m. első hóra hat frtot, az egy hópénz azonkívül, minden kapu egy-egy tallért adjon. Ezek mellett lészen főkövet Nalaezi László (István?)

a fejedelem fő hoptestere és emellett léssen Rozsnyai Dávid, a török deák.

Juniusnak fogyta felé indították el a vásárhelyi szekereket, ötöt 30 ökörrrel és 11 emberrel éléssel együtt. Ekkor Moldovában 20 mérföldön feküdt a török tábor, a lengyel pedig szállton száll vissza Litvania felé. Az egész Moldvaország mind elfutott, itt Erdélyben is mind elszéledtek és sok számtalan boérok is jöttek.

Szeptember 30. Naláezi és Rozsnyai Dávid az élésvitelből haza érkezének ide M.-Vásárhelyre, itt lévén akkor a fejedelem, a szállás osztóval való litigatioért. Konez Istvánt megfogatá a fejedelem és a személyektől fogva küldé Görgény várába és onnét szabadt meg.

Október 6. A fejedelem Apafi Mihály alájöve Görgényből ide M.-Vásárhelyre.

A török Kozákországot elpusztította, városit elrontotta, rabolta, úgy szállott hátra Keményicz felé, hogy ellenséget nem talált.

Szent-Mihálynap előtt nagy hó lett Erdélyben mindenütt.

Októberben a persecutio elérkezvén Nagy-Bányára is, a papok kijöttek belőle, mert a templomot a pápisták bepecsételték, 15 napot rendeltek a kimenetelre. Azért a városnak főbirája kijöven Nagy-Bánya városából ide M.-Vásárhelyre jöve lakni minden háza népével együtt és itt magának házat vett, ugyan itt holt meg is.

November 16. Ország gyűlése tartatik Fehérvárott. Ezen gyűlés alatt Torda mellett levő Koppánd nevű faluban Vitéz Gábor udvarházánál lévén Bánffi Dénes úr ő naga feleségével, gyermekeivel és szolgálival, együtt németekkel: marosszéki kapitány Kornis Gáspár a lovassaival reá ütven, mikor szintén vacsorán volnának, elszalasztották magát Bánffi Dénest, a felesége pedig nehány némettel lévén, a míg a porokban tartott, addig lóttek. Látván Kornis Gáspár a dolgot, szabadságot ígért a hadának, hogy felprédálják azt az udvarházat. Felgyújtogatván azért az udvarház körül levő kerteket, az ajtókat bevagdalták, a két asszony a pinczébe szorulván, onnét hozták elő őket és csak egy ingalban hagyták, mindeneket elprédálták s úgy vitték őket Szent-Pálra a Haller János várába.

November 25. M.-Vásárhely városa kapuszám szerint való gyalogokat adott Szent-Pálra, öt rendbéli parancsolatra. Elsőben parancsolt Kornis Gáspár, másodszer Matskási Boldizsár, harmadszor Béli Pál, negyedszer Haller János. A város népét 31 tizedbe csinálták és a tizedek fogadtak zsoldosokat, a ki mint fogadhatott, minden óra 4 frtot, 2 véka lisztet, sajtot, szalonnát kellett adnia nekik.

Deczember 14. A gyalogokkal Bethlenbe érkezvén az urához Bánffi Dénesné, reggel négy órakor csak kihívják a belső palotából a külső palotába. Kornis Gáspár, Matskási Boldizsár és többek

egy cigánynyal fejét vétették a Török Pál pallossával. Azután a bethleni templomban eltemették, de sem diákot, sem papot nem bocsátottak a temetésire. Detki György volt a hadnagyok a város gyaloginak, három hétig voltak oda, az ország gyűlése tartott penig karácsonig. A fejedelem Apafi Mihály újlag megesküdt az ország hűségire, azután az urak is megesküvének, azután az ország népe is, 14 esztendősen fejül valók mind megesküdtek.

Deczember 17. Petróczy urat fiával együtt Görgény várából alávittek Fehérvárra s megeskették az ország és fejedelem hűségére. Rendeltetett, hogy Szász-Medgyesen legyen az ország gyűlése.

1675.

Január 1. A tanács felgyűlvén a várban benn levő tanácsházba, Nyerges György uram elbúcsuzik a bíróságtól, úgy a mellette levő polgárok is és házokhoz haza mentek. A tanács azért bírónak választja Szilágyi Csiszár János uramat, polgároknak penig: Brassai Csiszár Györgyöt, Moldvai Mártont, Váradí Lakatos Pált, Nyirő Szabó Istvánt; ifjú polgároknak: Tőke Györgyöt és Simonfi Szabó Györgyöt. A város népe is összegyűjtetik parancsolattal a Horváth Szabó János szállásába. Onnét felkelének és elindulának, hogy a várba bemenjenek és ők válasszanak bírót, nem a tanács. De a vár kapuja be volt zárva, a kis ajtó is be volt szegezve, hogy a város népe bé ne mehessen háborúság csinálni. A város népei be akarák vágni a kis ajtót, de végre megnyitották. Tanácslója a város népének volt Egyed István. Nagyobbjai penig voltak Meleg Mihály, Szürtei György, Batallyus János, Szombat Ferencz, Szászi Tamás, Csizmadia András, Olajos Kádár Mihály, Szilágyi Kádár Mihály, Prágai Péter, Solymosi András kovács, kik is a város népének egy részével bírónak választották Nyirő Szabó Istvánt. A tanács penig választotta, a mint feljebb megíratott, Szilágyi Csiszár János uramat és ugyan a tanács választása állott meg.

Január 11. A fejedelem ő nagysága és a nemes ország, úgy az országban minden rendek, a városokban minden czéhek megesküdtek a négy recepta religionak megtartására.

Márcz. 23. A franczia király követségre küldötte az erdélyi fejedelemhez, Franciaországban, Párizsban lakó Dufresné nevű gallus urat, ki is ötödnapi volt itt M.-Vásárhelyen királyi nagy pompával, ki is azt mondotta, hogy Páris városában megszámláltatván a lakós emberek, találtattak lakosok 18 száz ezeren.